

מסורת הש"ס

(א) ב"ק כ"ג ע"ט, (ב) ודע
ט"ו, (ג) ומועדי ט"ו,
(ד) וכי' בחסות נדבוכי
שלחם זה ד"ה נשאל כי
דכסור המועד לא פליג
במדרשיה לט"ו ט"ו,
(ה) וב"ק מ"ז ב"ב כ"ג,
(ו) חילי צ"ל כעושה,

גליון הש"ס

בחק. עיין גרס דף תנ ע"א
תד"ה בראייה:

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אי איתא וכו'
 כיון דלא חשש לנדיק
 יפה: (ב) בא"ד דלא שכיח
 'שתתקפא וגמור ומגורש
 לה:

תוספות ישנים

[illegible]

קובעת לה וסם. לסמוך עליה להיות דריה שעה דמנ (וזה דף כ)
כל אשה שיש לה וסם דריה שעה ולא מעמאין לה למפרע מעת
לעת ועוד דלס קובעת לה וסם והגיע זמן וסמה ולא בדקה טמאה
דלורה בזמנו בא': **ואינה מטרתה מן הוסם.** אפילו נעקרה פעמים
שדרכה ב' וסמות ולא רלחה ויסמה
רלייתה ליום אחר ב' פעמים אפילו
הי' מחוקקין וסמה לבשיגע וסם לא
בדקה טמאה דלורה בזמנו בא':
דלעסא דכדי לא גרשפי. אילו
היינו יודע שזה בנים לא
גרשפין וממלא גט בטל למפרע:
מקיים לה רב פסא. ואי מיני בעלה
לכטויל נטל בעיניו שחק איהו
אין מי שתקין הא ודאי דלעסא
דכדי לא גריסה אלא מדשתקין
ודאי לא מיני לכטויל דלמרינן ליה
מסיפקא קא מגרשת לה ולא איכפת
ק' בה וגרמת דעתין לגרושין אלא.
איהו ארצא למפרעה הי' פטורין ק'
דלמרינן ליה השתא היא דליכרית
שחורה להיות בריאה מחולייה: מיעב.
יודע אני שמחמתה הוא שאין לי
בנים ולא איהו כפוכה: כל שכתב
זרע שאינו יורה כחן אינה מורשת:
הוא

אמרין השתא הוא דברייתא: "הוא אמר מינה והיא אמר דברים שבינו לבניה נאמנת ומעמא מאי" היא קיימא לא קים ליה ביורה דחץ: אמר איהו איזיל אינסיב איתתא ואי אמי אף בוז יוציא ויתן כתובה שאני אומר כל הנושא אש כתובה רבא אמר 'נושא אדם כמה נשים על אשתו והוא

לא מחזיקין לה בעקרה עד דליחזקו בתלת יומנאות"ן מן השליש
לראשון ושני ו"ל טענה השאח הוא דכשני לא מהני להוציא אלא
עמה' שנים היכי קאמר כסמוך גבי נישאת לרביעי והיו לה גנים
גנים' עד כדמו הוא דנריך לגרסה כיון דלא זכה ליננות ממנה לך
בשניות לפי שנישאת מאיסור מדקדש כסמוך נישאת לרביעי והיו לה
נראה לר"י דכשלא הכיר זה אימי ותאל' שלא כדמכזה משום דהוי מקדש
מילתא דלאו מקה טעות הוא וכן מאל' ר"י בהלכות דפי יודאלי' לא
תוספתא נישאת מל' שאין לו גנים תאל' שלא כדמכזה מפני שנישואי
שיר כאן גזון מניית כלל: "א"י אדיר שחוקא אמן וי' שרביקין. ואל"ת
אומר לא יחזיר בו' נשאת לאחר והיו לה גנים והיא חוצעת כדמכזה
היא שמה' אגן מי שחקין ו"ל דהתם כיון דחקין לרבי יודאלי' דלא
כיון דלא (א) חסיד לבדוק גנים כסמוך אלויות גמר דפחו לגרס דלא
כתובה לא גירשך אלא הכא דלכא תקנה אלא יחזיר שפיר וי' שפיר
אלויות דכיון דלא חשש לבדוק ופה גמר לגרס בכל ענין אבל הכא א'
ולא היו לה גנים איכא קלקולא ולכא פריך ל"ע אגן מי שחקין ו'
לה משום שם עד וגדר אלויות אי' מוציאך והכא אש"ג דלא אמר
שיר קלקולא דלמרינ' השאח הוא דבריינא' וכשנה גירשה לא היה
בשם עד היה שגר ולא היה אלויות אם נמחלה דלא היה לה א'
תאמר דכפ"ק דגדה (דף יב: וסא) אמר גבי אשה שאין לה וסא לא
דלמר השאח הוא דבריינא' כדלמר"י הכא ואל"י' דלא דמי דלקולו גנים
סמיה (ו) שטרפא גמרי' מגרש' לה אבל קולקול דומא שם דהתפאר'
מיהא ויהי' טלמא דמרינ' מירך דהתם י' לחוש שטרפא וסא דמי
דהא חילול' מילתא למפרש' דכדוד שהיתה תחמי' איברינא: "ש"ב'
עמו למ' לי טעמא דאין יורה כחן אפילו יורה כחן נמי יוציא ויכן
תאל' כדמכזה אחרונה דסוף דברים (דף יג:) דמנן בראשונה היא אומר'
שאין יורה כחן דכמי' ששמה התם בגמרא וי' חזרו לומר שלא אומר'
ישאו דרך בקשה יבשאו עיניה' בחמים או כמו שפיר'נא ששאו סעודה
בענה מ"מ יבשאו שמה נתנה עיניה' בזהר ועוד דהתם אס' אין בזה
כתובה והיה דסוף שמעתי' דרופין בזהה' מחמת טענה ולא יחיש'
למור' שנים וי' לו גנים מאלשה אחרת דלא' לאו דכאה מחמת טענה וי'
אומר' שנים וי' שנים וי' לו גנים ואל' מחמת טענה דלמי' אפי' י'
לו גנים אין לתלות ו' בצונם שלו אלא אין לו למימר דלדרכה אייה' הי'
גנים מאלשה אחרת שמה אס"ר נתקלקל וי' להאמינה' דמכזה מילתא דש'
חוששין לדבריה' דהיה תלינן בעיניה' נמנה בזהר א"י איכא לאוקמא' דב'
לא' לא' להפסידה' ודאוקמה' דאין משנה לראשונה דלא' חשו לעיניה' נתנה'
יוצא ויכן כדמכזה משום דשמה' אין לה הנחת טעמים' ב"י בשאין יורה כח'
יחא' בן רבינו מאיר פירש' דהכא אינאס' לשליש' קאי' דלמור' תאל' בלא'
ממנו דמיה' ליה כיון דאין דאין לגנים וקשה לר"י דמחקין הלשון מש'
הולידו מחמת כן בלאס' ל"ב' ועוד ק"ק דלמה' דאין לחוש שטעניה'
אימי כששהתה עס השאח"י שנים ורכשנ' דלמר בתלת יומני'

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

וְשׁוּר הַחוּצָה. רבי לא פליג אקרא אלא כלומר התם מקיימין דברי רשב"ג דלא מיתחזקין אלא בתלם וזמני:
נִישָׁאֵת אָמַי שָׂאן אִי בְּנִים תַּצֵּא בֵּיא כְּחוּבָה. משמע דמן השמי יס לה כחובה וכן משמע בצמק דקאמר נישאת לשלישי

ואלה היו לה נשים מהו דליתכשו
 הכך קמאי משמע שהשני ימן לה
 תכונה ומימה לר"י דלמאי ימן לה
 תכונה מן השני הא כיון דלספר לה
 לשלישי א"כ סבר דבתרי זימני הויא
 חוקק וכ"מ משום דלמורה ליה השתא
 הוא דכחשי ונחתפסחא שדורו אס מן
 מלי קבשי נישאת לשלישי כו' מן מלי
 אמרי לה דלמילאלי מיתלתא דלא גרמת
 או דלמא מליא אמרה השתא הוא
 דכחשי הלא אע"ג דלא נישאת לשלישי
 אין לה תכונה מן השני אלא מטעם
 דמלי אמרה השתא הוא דכחשי
 ואר"י דלענין ממון מורה רבי דלא
 הוי חוקק עד דליתחוקק בג' זימני
 כלשכסחן כשור המועד כשור המועד
 לא פליג כדפירשמי לעיל ומיהו סימא
 דהשכסחן לענין איסורא לא סמכינן
 ארוב נשים דחזין לנגיסי משום
 דליתרע רובא ע"י דליתחוקק בתרי
 זימני ולענין ממון סמכינן ואהאי רובא
 ע"ג דליתרע בתרי זימני ונעלמאלי
 אמרי איפסחא חזרי כתר רובא לענין
 איסורא ולענין ממונא לא אזלינן א':
הצא ב"א בחובה. לכאורה נראה
 דוקא כשהתם עד השלישי
 דומיא דנשאת לשלישי ואלה היו לה
 נשים דכסחמון וטעמא דלענין ממון

מזל לא תפסיד כתובה דמימא ליה השתא הוא דכחשי כמו שאומרת לענין שלא תחזיר מה שנתת מראשון וששני אבל קשה דאי בשהה דלמא מזי אמר לה אדעתא דהכי לא גרשתמי אלא אע"ג שיהא בת גיטא דל"י דלחללה מלא שלא בכתובה ולא משום קנס דקדושה כמו גיטא מהו דתיחבעיה לשלישי ואי קנס הוא היכי תיחבע לשלישי אלא ידועות ומי' בשם לה גנים מן הריבוי חזרת ומובנת לשלישי דלגולא דכלא הכיר בה איירי אבל הכיר בה יש לא בכתובה והוא דקלא עקוב מינות נראה שסופרסור טעו וכתבו מינות במקום שעות דמינות כהנאל (נשין מו' וס') המולא אשמו משום אלוניות רבי יהודה ר' יהודה אומר לה שתיקומי' יפה מדנזירי' והשתא תקשה התם א' ר' ליה לא למישל לקקולא ורבנן אע"ג דחזיר לא תיישנין התם לקקולא ענין ושתקין א' וכוונת בכתובה מזי אמר לה אדעתא למיחב מינות ושתקי' ואפי' רבנן לא חיישי התם לקקולא היינו דקלא כפסק ידיו לדבוק ומוכיח הדבר שמשום גנים מוציאה שכבר נישאת לשנים וימי שפיר ה' דמשמע בהשאלה דלא מזי מקלגל לה אלא כשארר המושם עקרות איז מוציגל מזי מקלגל לה דכ"פ' ומשני דהכא ר' ראיא אבל בשם ער וגדר ואלוניות איכא לקקולא שנתגלה לבסוף כדבריה לעולם וגדר מני כיון שיכול להפך כאלו לא היה נדר ואם יורא אפי' הד' ואיתקן משום קקולא והשתא והא אין יכול לקקולה אין כדואר מועלת כי"ב ולכן בשעה שנישאה לא היה בת גנים דלא ולא גמר ומגרס דאמר איזי הייתי יודע שמועיל לא היה הייתי מביאה לקדוש סמון לזיווג דליכא למיגרס דאמר אלא דבריה אביי' היא מאכנה. תימנ' דכמאי איירי דאי בשהה עשר שנים ביה לפי שלא זכה ליבנות ממנה ואי לא שהה יחוש שמא עיניה נתנה ג' שנים יואמות ויטולות בכתובה השמים בימי לביק פ"י גליי לשמים ויחשבו שנים עיניה בחרו ומקלגלת על צמלתה ולא השמים בימי לביק ויחשבו ויכ' דהסם בחרו כהם טענה וטענה בזהם בזהם טענה וטענה מאי נפקא לה מיניה ובמשנה ראשונה למה אמרו יואי' ויחן טענה עיניה נתנה בחרו איכא לזאקקא דידוע שהוא עקור או בשתיה לא הוסיף שניטול פריה ורביה כיון דיש לה גנים ולא דהכא ליכא כהן מני טופין כיון דלא חלה ליבנות ממנה ומיז' ויל' קלת דמי' ליכא דלא וכהה דכאמר לעיל ולכן לריבה טעם דיוורה כחן ואע"פ שיש לו שנים ולא ילדה ומה שלא אמרה מיד משום דעד' שנים לא הייט שיה עמה' שנים ובכזה מחמת טענה דקין מ"מ לא טענה מעליא ואחר והיה' דנדרתי' בזהה בזהם טענה וטענה ויח' למשנה ראשונה לא טענתה שיהיה שיה' לא זכר דמי שאין לו גנים חשוב כמה והיה' בכתובה וקמ"ל דאי אמרה דאין יורה כחך דנאמנת ולא תפסיד בכתובה ודואר מנה מנה והוא אמרה מיניה דמחמת שיה' יחד הריבה ולא כן ימשקרת בשביל ככתובה וה"ר שמואל ב"ר חיים פירס דהכא יואי' חוקק דמקלגל דשמעתי' כותימה אחי' דקאמרי' לא אומר

יודרה כחץ הוא ואמאי מפקי' מיניה כתובה. וגבי מתני' דגדרים נמי ששנינו דשלש נש אינא לעיוני הכי דאמי' משנה אחרונה לא פליגי למשנה ראשונה אלא משום עיניה נתנה לאמאי ויהיב לה כתובה ומ"ש מנה לי בידך והלא אני איני יודע פטור. וי"ל כיון

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

מִזְמוֹר דָּוִד

ואין מטהרת מן הוסת.
דאסורה כל ימי וסמה שמה
תראה (נדה 28:).

תוס' חד מקמ

[illegible]

הוא יוצאות ונוטלות כתובה
באחר הא לאו הכי ביישי
נתחייב לו בשעת נשואין
הוא ומסתבר מזהו מסימן וכו'.